

Міцна
дружба
Дімона

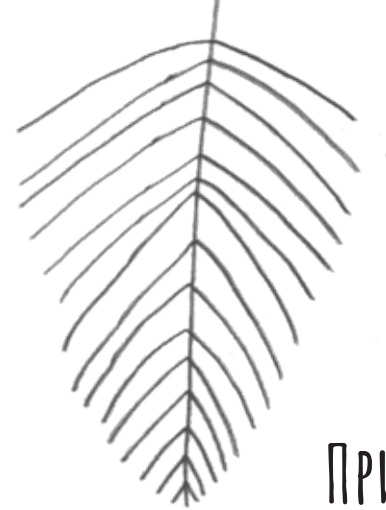
Юрій Нікітінський

Міцна дружба Дімона

Малювала Марина Штурма

УДК 82-93
Н62

ЧАСТИНА ПЕРША
ПРИГОДИ ДІМОНА

Нікітінський Юрій

Н62 Міцна дружба Дімона / Юрій Нікітінський. — Харків : Вид-во «Ранок», 2020. — 64 с.

ISBN 978-617-00-0000-0

Жив собі Дімон — веселий, авантюрний, щирий, романтичний хлопчина. Тобто не зовсім хлопчина. Він мав друга Семена. Тобто не зовсім друга. Проте дружба в них була дуже міцна. А потім зустрів Дімон кохання. Її звали так само, як нашого героя. Тобто не зовсім так само. Книжка Юрія Нікітінського знайомить нас із гамірливим товариством — мешканцями трав і кущів. А також із їхніми пригодами, випробуваннями, злетами й падіннями (у буквальному сенсі) та космічними польотами (а це вже як вийде).

УДК 82-93

ISBN 978-617-00-0000-0

© Нікітінський Ю., текст, 2020
© Шутурма М., іл., 2020
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2020

Дімон

Дімон відвалився від ноги дядька Петра й гепнувся на землю. Аж у животі забулькало.

— Як тобі не соромно, — сказала мушка Ніна. — Тільки й знаєш, що з людей кров пити. Пішов би на завод холодильники робити. Чи ракети.

— А мені й без заводу добре, — заперечив кліщ Дімон. — У мене є все. Он навкруги скільки людей зі смачною кров'ю. Пий — не хочу!

— Дармоїд!

Але Дімонові байдуже. Живе, як у Бога за пазухою.

Одного разу його на собі знайшов хлопчик Миколка. Схопив і нумо пальцями давити. Та не давиться! Аж надто Дімон товстошкірим створінням виявився.

Миколка його на асфальт кинув і ногою пристукнув. Але Дімонові байдуже, лежить собі та й регоче. Замало силюнки в хлопчика Миколки.

А тепер Дімон ліниво іклами клацнув і відповз убік від дороги, щоб його бува дядько Петро не помітив. У нього вже точно сил вистачить Дімона вщент розтоптати.

Ось усівся він на край паркової доріжки, спиною на бордюр сперся і, сито насвистуючи пісню гурту «Океан Ельзи» «Хочу напитись тобою», став згадувати своє життя...

Явлення батька Дімонові

Коли Дімон тільки народився, то пережив дуже сильні емоції.

А діло було так.

Дімон відкрив оченятка і зрозумів, що перед ним щось пливе. Він ніяк не міг зосередити погляд на чомусь одному й уважно роздивитись, що ж воно таке. Усе було як у тумані.

Раптом із цього туману з'явилося щось велике й темне. Стало воно наближатись, і Дімон із жахом розгледів величезні ікла з різьбленням. Огидну пащу. Налиті кров'ю очі. Та голову з великими залисинами. Це все разом виглядало до біса страшно.

І Дімон заверещав:

— А-а-а!

— Ну чого ж ти плачеш, дурнику, — сказала страшна голова страшним голосом. — Це ж я, твій тато.

З туману впливло кілька волохатих лап, які обійняли Дімона.

Згодом Дімон перестав заїкатися, полюбив свого тата таким, яким він був, і навіть став вважати його чи не найвродливішим батьком у світі!

Але й тепер вряди-годи буває здригається, згадуючи той момент, коли вперше побачив батька.

Сидів тиждень

Цілий тиждень просидів Дімон на людині, коли був маленький. Але так і не підріс. Натомість ледь не вмер від голоду.

Діло було так.

Гуляв собі Дімон у полі, радів сонечкові і взагалі чудовій погоді. Бачить, людина лежить. Яка удача! На людину, що лежить, і комаха біжить! Це означає, що залізти на нерухомого, який відпочиває, набагато простіше, ніж на якого-небудь грибника, що рухається.

Тож Дімон наточив свої ікла та встромив їх у людину якраз під коліном. А напитися не може. Кров не йде. Та й ікла витягнути не може — застрягли!

Цілий тиждень Дімон із пастки виплутувався, ікла витягав.

Ох і сміявся тоді над ним клоп Семен!

Виявилось, що хтось виніс у поле воскову фігуру з музею, який збанкрутував. Вона була так схожа на справжню людину! Ось Дімон і переплутав.

Тоді він збагнув таку істину: не всяка та людина добра й смачна, що має людський вигляд.

Отруєний добром

Одного разу Дімон напився крові дуже доброї людини. І раптом почав дивитись на світ абсолютно іншими очима.

Небо тепер здавалось блакитнішим. Трава зеленішою. А злий клоп Семен таким нещасним, що Дімон підійшов до нього та дружньо обійняв.

— Ти чого? — здивувався Семен.

— Ти такий нещасний через те, що злий, я просто не можу, — ледь не плачучи від співчуття, сказав Дімон.

Семен не зрозумів Дімона, тому вкусив його за бік. Але Дімон навіть не сіпнувся. Навпаки — підставив Семенові другий бік.

— Ти що, захворів?

Дімон мовчки всміхнувся.

— А-а-а, — протягнув Семен. — Я зрозумів: ти вкусив добру людину. Тобі терміново треба бігти в медпункт! Скажи, щоб зробили щеплення від доброти!

Дімон не на жарт злякався:

— Невже я отруївся?

— Ще й як!

Дімон чимдуж побіг до медпункту.

Там, звісно, лікарі за голову схопилися:

— Де ти тільки знайшов таку добру людину? Вони в наших широтах рідкісний звір! Навіть до Червоної книги занесені!

Цілий місяць Дімонові уколи в пузо давали. А потім ще й щеплення від доброти зробили.

Після щеплення досхочу можна було пити кров добрих людей, але Дімон став перебірливішим. Спочатку пересвідчувався, чи не вийшов у людини строк придатності та який спосіб життя вона вела.

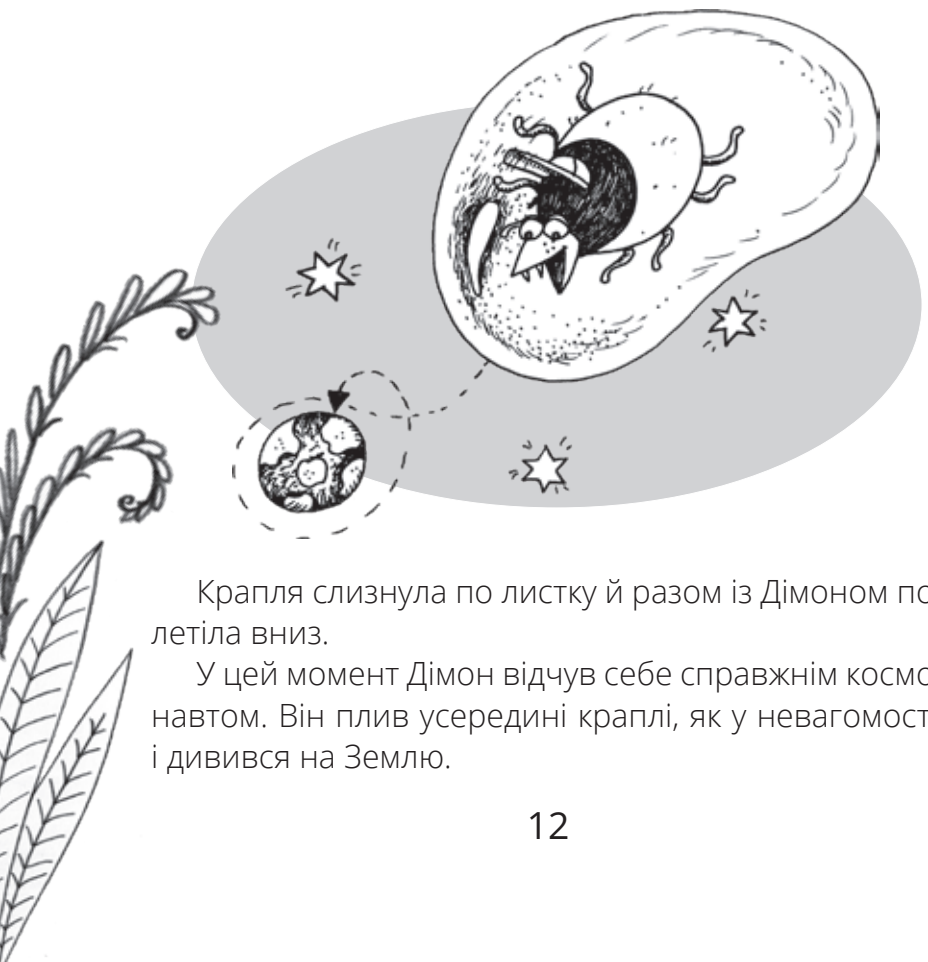
Хоча коли Дімон зголодніє, то тут уже, звісно, не до церемоній. Учепитись, бувало, у першого-ліпшого і п'є, п'є, п'є...

Той, що потрапив під краплю

На Дімона впала крапля.

Він сидів собі на листку полину й чекав на грибника, на якого можна було б перескочити, а потім встромити свої ікла, обертаючись за годинниковою стрілкою. Але замість цього на Дімона впала крапля роси.

І ця крапля була така велика, що накрила його повністю. Дімон борсався всередині прозорої краплі, не розуміючи, де низ, а де верх. Він абсолютно не вмів плавати. А тим більше затримувати дихання під водою.

Крапля слизнула по листку й разом із Дімоном полетіла вниз.

У цей момент Дімон відчув себе справжнім космонавтом. Він плив усередині краплі, як у невагомості, і дивився на Землю.

Земля була чудовою. Хоча нестримно наближалась. А якщо бути точним, то до Землі нестримно наближалася крапля роси з Дімоном.

Коли крапля впала й розбилась, Дімон нарешті став пожадливо ковтати повітря, устигаючи при цьому радіти життю. І радість його була така велика, що він пропустив кількох грибників і в той день так ні до кого й не причепився.

З того часу Дімон завжди чекав грибників не *на* листку, а *під ним*. Це було не дуже зручно, адже доводилося висіти догори ногами. Від цього до голови приливала кров і виникало оманливе відчуття ситості.

Але, погодьтеся, обманюватись щодо власної ситості куди приємніше, ніж напевне знати, що зараз захлинешся в якійсь там краплі роси.

Коли тебе не люблять

— Обіймульки! — кричить Дімон і лізе штаниною вгору. — Обіймульки! Ну?

Дімонові люди до вподоби. Не лише за смаковими якостями. А в цілому. Вони такі великі, веселі й енергійні.

А от людям ніколи не подобався Дімон. Тільки побачать його на штанях або на сорочці, відразу кричать, лаються й махають руками.

— Давайте обніматися! — благає Дімон. — Обнімони Дімону!

А у відповідь його тільки б'ють і з криком скидають на землю.

— Ти не такий, як вони, — поважно відзначив клоп Семен. — Ось вони тебе й не люблять.

— А тебе люблять?

— І мене не люблять.

— А якщо я їм квіти буду дарувати? Чи шоколадки?

— Шукай любов серед схожих на себе!

— Серед на тебе схожих чи що? — здивувався Дімон.

— Ще чого! Я теж інший, — відповів Семен і пішов через дорогу в ігрові автомати грати.

Тоді Дімон зрозумів, що любов не завжди буває взаємною. У усякому разі, з людьми.

Зомбі-муха

Сидить Дімон на травичці.
Сонечко сяє, вітер обдуває.
Гарно!

Повз пролітає муха
та зловісно гуде.

— Доброго здоров'я,
мухо-цокотухо! — каже їй Дімон.

А муха мовчки починає
кружляти навколо кліща,
зубами цокотить, хоботком
своїм у Дімона цілить,
лапи пазуристі до нього
так і тягне.

Придивився він уважно,
а то муха-зомбі!

Як так?

Мабуть, вірус підчепила й тепер
розносить його по білому світу.

Злякався Дімон, що також у зомбі перетвориться,
і як дав драпака!

Прибіг до лікарні.

— Зробіть мені щеплення терміново!

— Який свідомий хлопчик, — каже жучиха-лікар. —
Усі б такі!

Вийшов Дімон з лікарні, а цокотухи вже ніде немає.
Ось був би прищеплений вчасно, відмахнувся б від зомбі,
як від настирної мухи, та й усе.

Коли Дімон не знає

Коли Дімон чогось не знає, він прикидається ситим і задоволеним і мовчки всміхається.

— Дімоне, ти знаєш таблицю множення?

Усмішка розпливається на обличчі мовчазного Дімона.

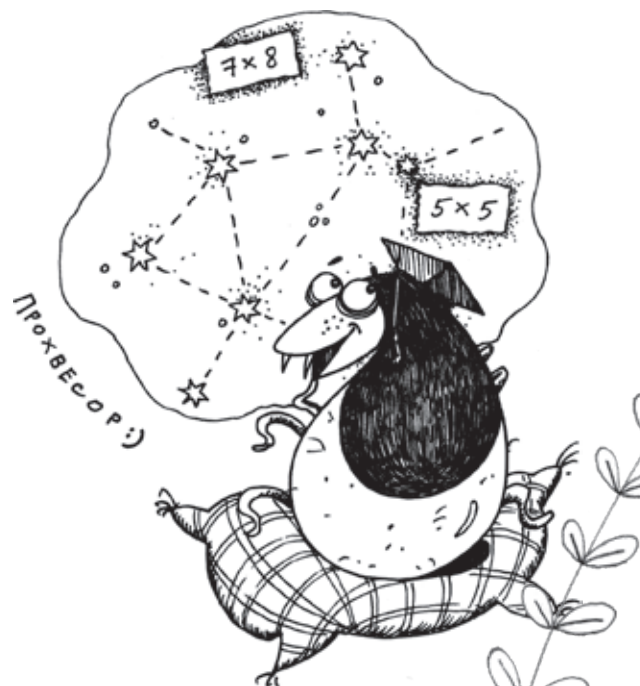
— А скільки зірок на небі?

— Фуф, — сито видихає Дімон і знову мовчить.

— Який розумний, — захоплено тоді говорять. —

Не хоче нас засмучувати тим, що знає все, а ми — майже нічого.

А Дімон тільки багатозначно всміхається. Бо точно знає: краще зайвий раз промовчати, ніж дурницю ляпнути.

Із захватом

За спортивну холошу не так-то й легко зачепитися. Але Дімонові вдалося.

Узагалі, це був вдалий день.

Мало того, що Дімон зачепився за спортсмена, а вони, як відомо, харчуються правильно й сидять на дієтах. Так ще цей спортсмен був баскетболістом! Із команди «Будівельник»!

Тож Дімон повз і повз угору, але навіть до пояса цієї великої людини не міг дістатися. Кілька разів зупинявся, щоб відпочити й огледітись.

Чим вище підіймався Дімон, тим більший захват його охоплював. Увесь світ, так би мовити, лежав біля ніг Дімона. Коли він дістався до пупа баскетболіста, то вирішив зупинитись.

Дімон зручно влаштувався в м'якій улоговинці та, перш ніж почати пити смачну й корисну кров спортсмена, надумав знову передихнути й роззирнутися.

Ніколи ще Дімон не забирався так високо. Від захвату він затупотів лапками й заворушив вусами.

Хлопцеві залоскотало в пупку, він засміявся на все небо й виколупав Дімона. Посадив на пучку великого пальця та сильно підштовхнув нігтем вказівного.

Полетів Дімон над лісами, над лугами... Летів і кричав від захвату. І таку легкість зазнав від польоту, що навіть не ойкнув, коли гепнувся на землю.

І між іншим, даремно кажуть, що чим вище заберешся, тим болючіше падати.

Не завжди.

Як помру...

«Як помру, — подумав Дімон, — то поховають мене в невеличкій ямці, а згори покладуть красиву ромашку».

— Особисто я нічого класти на твою могилку не збираюсь, — сказав клоп Семен.
Виявляється, Дімон подумав про це вголос.
— Цікаво, як воно — лежати під землею?

— Та геть так само, як лежати на землі, тільки кисню немає. Ось ти на скільки дихання можеш затримати?

— Ну-у... Не надовго, мабуть, — розгубився Дімон.

— Ну от. Значить, коли тебе закопають, ти відразу задихнешся.

— Але ж мене закопають саме тому, що я вже не дихатиму!

— Тоді не знаю, — позіхнув Семен і поповз собі.

— Цікаво, а хоч хтось заплаче, коли я помру?

— Я заплачу, — відгукнулася сонечко Фаня.

— Негусто, — зітхнув Дімон.

— Ну, якщо хоч хтось за тобою заплаче, значить, ти вже прожив життя недаремно.

— Справді?

Зрадив Дімон словам Фані й відразу викинув усі сумні думки з голови.

Саме в цей час грибник повз проходив.

— Ось і їжа, — сказав Дімон і стрибнув грибникові на холошу.

Собацки й собаки

Дімон помітив одну річ. Удень будь-який собака має вигляд милої собачки — не гавкає, не кусається, чіпляйся за нього сміливо.

А вночі всі ці милі собачки збиваються в зграї та стають зовсім іншими собаками — злими, галасливими й кусючими.

Тому навіть якщо вдень Дімон помічав зграю собачок, намагався не висовуватися й обходив

їх десятою дорогою, адже в будь-який момент зграя милих собачок може перетворитись на зграю сказе-них псів.

Просто вночі це чомусь трапляється частіше.

Коли діточки заснуть

Хулігани сиділи в альтанці дитячого садка і планували погане.

— Коли діточки заснуть, ми заліземо до їхньої ігрової кімнати й поцупимо найкращі іграшки, — сказав один хуліган.

— А потім продамо їх батькам діточок, — запропонував ще жахливішу ідею другий хуліган.

І хоча Дімон не любив кусати хуліганів, побоюючись підчепити вірус хуліганства, йому було так шкода діточок, що він твердо вирішив зірвати пограбування.

Але як?

Поки він дістанеться кімнат дитячого садочка, хулігани вже десять разів встигнуть украсти всі іграшки.

Дімон вибрав єдине правильне в цій ситуації рішення — зачепився за холошу головного хулігана й поліз угору.

Тим часом хулігани підкралися до будівлі садка та стали заглядати у вікна.

— Сплять, — сказав перший.

— Ліземо, — сказав другий.

І вони полізли у вікно ігрової кімнати.

«Лізу», — подумав Дімон і відерся головному хуліганові на шию. І щойно той хотів узяти першу іграшку, як Дімон в'ївся в його ніжну шкіру.

— Ой, — зойкнув хуліган. — Що це? Хтось укусив мене за шию! Подивись!

— Кліщ! — заволав другий хуліган. — У тебе на шиї кліщ!

— А-а-а! Зніми його!

— А-а-а! Сам знімай, я боюся!

— А-а-а!

Хулігани стояли посеред ігрової та верещали.

На галас зі спальні вийшла вихователька.

— Ви що тут робите? Ану, геть звідси!

Хулігани дременули назад через вікно. Утікаючи, перший почав струшувати з себе кліща, і лише у дворі дитячого садочка йому це вдалося.

Дімон упав у траву, а хулігани втекли, так і не вчинивши крадіжки іграшок.

Ось так, подумав тоді Дімон, добро перемагає зло.

Дімон подавився

Кожного разу, варто було кому-небудь побачити Дімона на своєму тілі, цей хтось обов'язково гримав:

— Щоб ти подавився!

І вже потім викручував Дімона, щоб з огидою струсити чимдалі.

Але цього разу вийшло інакше. Спрацювало прокляття!

Тільки-но встромив свої ікла Дімон у білу шкіру хлопчика Остапа, як одразу й подавився. Та ще так сильно, що ні вдихнути, ні видихнути!

Почав уже Дімон прощатися з життям, як тут чує:

— Та щоб ти подавився!

І — лясь! — хлопчик Остап збиває кліща щигликом дале-е-еко в куці. А від щиглика цього дихання в Дімона відновилося, задихалось йому повними грудьми й на душі стало легко та весело.

Зрозумів саме тоді Дімон, що іноді й по голові отримати вчасно буває корисно.

Зірватися з місця

Вітер дув так сильно, що Дімон із сил вибився, намагаючись утриматися за листок кульбаби. Врешті-решт він розслабив лапи, і порив вітру заніс його далеко-далеко від домівки.

Дімона закинуло в малинник. Довкола було повно червонястих ягід, але за смаком вони зовсім не нагадували кров.

— Тьху! — сплюнув Дімон і скривився. — Чому на кущах не дозрівають краплі смачної крові? Йому ніхто не відповів.

Дімон видерся на найвищу гілку. Роздивився. Абсолютно незнайома місцевість.

Раптом усе навколо затріщало, почулось важке сопіння, і просто перед ним з'явився величезній ведмідь.

— Це вже дещо!

Дімон швидко вчепився в медведячу шерсть. І вже було зрадів, що й попоїсти є що і прокататися є на кому, як на ведмедя звідкись згори впала сітка, схожа на риболовецьку. Загарчав ведмідь і засмикався, але тільки ще сильніше заплутався.

До сплутаного й переляканого ведмедя підійшли люди.

— Чудовий екземпляр, — сказав один із них. — І судячи з відсутності браслета, не прищеплений.

Людина дістала з валізи великий шприц і вколола ним ведмедя.

Дімон, не втрачаючи ні секунди, перебрався на людину.

— Ну все, тепер йому ніякі болячки не страшні. Відпустайте тварину! Поїхали назад, у місто. На сьогодні все.

«Місто — це те, що мені треба, — подумав Дімон. — Як чудово я сьогодні провів час! І помандрував, і в лікуванні ведмедя участь взяв, ще й у місто на машині повертаюся!»

А ще Дімон зрозумів одну річ: якщо зриватися з насидженого місця, то можна побачити багато цікавого. Значно більше, ніж якщо далі за свій двір не виходити.

З тих пір Дімон намагався тримати ніс за вітром і при нагоді зривався в неznані землі.

Ось і вся любов

Дімон здивовано повів носом, піднімаючись усе вище по спині сторожа Моремухіна. Спина сторожа не дуже пахла їжею. Це дивно. Так не повинно бути!

Дімон задер голову й побачив над собою незнайомку, тіло якої наливається кров'ю.

— Хто ти є? Ти випила мою кров! — проспівав Дімон і від розчарування впав на землю.

Слідом за ним на землю гепнулася сита незнайомка.

— Ви питали, хто я? Ярослава, — вимовила вона.

— Дімон, — відповів Дімон і раптом зрозумів, що якби й він зараз був ситим, то густо б почервонів від зняковіння. Ярослава йому сподобалася.

— Пробач, Дімоне. Хто не встиг, той запізнився. Доведеться тобі шукати іншого сторожа.

Дід, Дімон та зайці

— Здається, я вже знайшов того, кого шукав усе життя, — ледь чутно вимовив Дімон.

— Хі-хі, таке скажеш, — анітрохи не зніяковіла Ярослава. Але було помітно, що увага Дімона їй дуже лестила.

— Давай увечері в кіно сходимо?

— Ні, мені відлежатись треба, щоб сальце зав'язалось. Не пропадати ж випитому. Так що давай іншим разом.

— Але ж ти мені подобаєшся!

— Іншим разом! — сказала Ярослава й заплющила очі, збираючись заснути.

Так, ситий голодному не товариш, подумав тоді Дімон. Ось і вся любов.

Навесні, коли тане сніг, у полях і лісах розливаються такі води, що недовго й потонути.

Якось після сильної зливи опинився Дімон на невеличкому острові. І все було б добре, але вода прибувала й поступово затоплювала острівець.

Почав Дімон із травинки на травинку все вище перескакувати. А вода все підступає. Як же не хотілося помирати молодим!

І тут бачить Дімон — заєць на пеньку сидить, теж тремтить від страху.

«На зайцеві й то вище буде. А якщо що, попливе куцохвостий. Я ж на вухах у нього безбілетним пасажиром до суші дістануся», — подумав Дімон і заповз у його м'яке хутро.

А вода все прибувала й прибувала. Ось уже тільки пеньок із неї стирчить. Ще трохи, і його затопить.

Тільки заєць пливати не збирався. Його ніби спаралізувало від жаху.

«Так, із таким плавцем точно на дно піду», — подумки став прощатися з життям Дімон.

Раптом бачить — повз пропливає дід у куфайці. А в човні в нього вже з десятків зляканих зайців тремтять.

— О, — каже дід, — ще один вухань порятунку чекає!

І схопив зайця за вуха — прямо за те місце, де Дімон улаштувався. Ледве наш майже потоплений не задихнувся. Добре, що відпустив дід вуха, як тільки переніс зайця в човен.

А коли причалили до великої землі, розбіглися зайці хто куди. Дімон зі свого вуханя начебто й відразу зістрибнув, але той усе одно встиг так далеко відбігти, що діда вже й не видно стало. Нікому за порятунок і подякувати.

Проте зрозумів Дімон одну річ: ніколи не треба падати духом. Допомога прийде звідти, звідки її зовсім не чекаєш.

Білий та солодкий

Дімон збився з рахунку, намагаючись визначити кількість мурашок, що мовчки пробігли повз нього. Тільки останнього вдалося окликнути:

— Гей, Владе, куди це ви так поспішаєте?

Мурашка Влад зупинився й віддихався.

— Там хтось впустив смаколик. Цукор!

— Який ще цукор? — здивувався Дімон, адже найсмачнішою їжею на світі вважав кров.

— Ходімо з нами, спробуєш!

І Дімон пішов слідом за мурашками.

На стежині за великим багатоповерховим будинком валявся великий кусман цукру.

Мурашки їли його, обліпивши з усіх боків.

— Біле? —

здивувався Дімон і відщипнув шматочок. —

Солодке? — насупився та скуштував. — Бе!

А мурашки були так захоплені цукром, що навіть не звернули уваги на Дімона, який скривився.

От правду говорять, подумав Дімон, що на колір і смак товариш не всяк. І тут же вчепився за сукню третьокласниці Поліни, яка поверталася з групи продовженого дня.

Усе добре

Усе в Дімона добре. І життя хороше, і пригоди цікаві, і дім під кожним листочком.

Ось і зараз: пролетіли перед очима деякі події — і настрої підняли. Хоча, з іншого боку, він у нього завжди в порядку.

От би й нам усім так, га?

Відштовхнувся Дімон від бордюру, потягнувся, розминаючи заплілу спину, і пішов назустріч новим історіям.

Далі буде.....

ЧАСТИНА ДРУГА ДІМОН І ДЕМО́НА

Ми з тобою однієї крові! Напилися...

Одного разу Дімон полював на грибників. І впіймав білого та соковитого. Причепився до ноги й обідом насолоджується.

Ну, наївся і сплигнув на землю.

Бачить, а поряд його одноплемінник приземлився. На цьому ж самому грибнику обідав.

Придивився Дімон, а це не просто одноплемінник, а самиця кліща. Та ще й симпатична дуже.

Він тоді від пилу обтрусився і ввічливо їй говорить:

— Привіт! Ми з тобою однієї крові!

— Напилися, — відповідає йому самиця.

— Так, — погодився Дімон. — Тепер якщо хто з нас в лікарню потрапить, то ми зможемо бути донорами крові одне для одного. Мене звать Дімон.

— А мене Демона.

— Демона? Що за дивне ім'я?

Самиця ікла рукавом витерла і каже:

— Батьки хлопчика хотіли. Думали назвати Дімоном. Як тебе. А тут я народилася. Ну, тато не став особливо голову сушити — одну літеру в імені замінив, іншу додав — і все. Сказав, що виставу дивився.

Якогось Шекспіра. Там героїню схоже звали. Дездемоною, здається. Так що відтоді мене всі так і називають — Демона.

Історія Демони дуже сподобалася Дімонові.

— Клас! — вигукнув він. — А давай дружити?

Демона уважно оглянула Дімона з ніг до голови, подумала буквально секунду й говорить:

— Давай. Хлопець ти ніби порядний, не волоцюга.

Так зустрілися Дімон і Демона.

На таксі

Ось повів Дімон Демону на собаці кататися. Їдуть вони на невеликому песикові породи коргі. Від шерсті його приємно шампунем пахне, вітерець вуса Дімонові лоскоче, господиня коргі голосно на телефоні музику слухає — на весь майданчик.

Краса!

— Нічого, — мрійливо каже Дімон. — Ось ще трішки осмілю й на справжній кавказькій вівчарці тебе покатаю.

Демона притулилась міцніше до Дімона й ласкаво так відповідає:

— Та мені з тобою й на таксі добре.

— Та ні, такса навіть не коргі, її ми собі завжди дозволити можемо, — заперечив Дімон. — Гайда ближче до шиї в шерсть заріємося!

І так Дімонові добре стало, що Демона в нього не вередлива. Тим більше, на кавказьку вівчарку найближчим часом у нього ще точно сміливості не вистачить.

Багато знатимеш

Одного разу Демона заявила, що відтепер переходить тільки на фруктові й овочеві соки.

— Навіщо? — здивувався Дімон. — Ти й так струнка!

— Не в цьому річ. Просто я тут засмагала на одному медичному журналі та прочитала статтю. Там було написано, що ми переносники хвороб.

— Яких це?

— Ну, якихось, не знаю, там сторінка була порвана.

— І правильно, що порвали, — заявив Дімон.

— Це чому?

— Бо багато знатимеш — скоро постарієш. Так мені говорив дідусь. А він був дуже старий і дуже зморшкуватий!

Зморшки налякали Демону сильніше за статтю в медичному журналі з порваною сторінкою.

— Так що викинь ці людські бздури з голови і залишайся такою ж красивою й молодою, як зараз.

Так Демона і зробила. Викинула дурниці з голови, а разом і пляшку бурякового соку, яким уже думала замінити людську кров. Потім поглянула на своє відображення в калюжі — неначе помолодшала на три дні!

Мав рацію дідусь Дімона, усі зморшки — від газет і журналів!

Третій зайвий

Зібралися Дімон і Демона погуляти, а може, й пообідати — як вийде. Ідуть стежиною ліською, а за ними клоп Семен дрібоче.

— А ви куди зібралися? — запитує на ходу.

— Та так, — відповідає Дімон. — Гуляємо.

— Тоді я з вами гуляти буду. Мені самому нудно.

І йде з ними трохи збоку.

Дімон хоче щось сказати Демоні романтично, та як тут скажеш, коли сторонній поряд. Хай і не зовсім сторонній. Друг усе-таки. Але важко при ньому з Демонкою про романтику говорити.

Ідуть утрюх. Мовчать.

Тут Дімон не витримав і каже:

— Слухай, Семене, а чи не погуляти тобі з кимось іншим? Ми тут якраз пообідати збираємося.

— Пообідати? — похвавився Семен. — Так і я згоднів. Давайте разом!

Жодної тобі делікатності.

Добре, що повз ішов рибалка. У шортах, майці й кедах. Дімон із Демонкою миттю на нього пересіли, проповзли до коліна та з внутрішнього боку тихенько собі влаштувалися.

Семен теж за ними вчепився. До коліна рибалки доповз і я-а-ак уп'ється в білу шкіру. Рибалка аж закричав. І — лясь! — по коліну. Семен ледве встиг ухилитися та швидше зістрибнути.

Він ото сплигнув, але ж рибалка не заспокоївся. Став себе з усіх боків оглядати. Бачить — із внутрішнього боку ще дві істотки прилаштувалися. Здриг-

нувся від жаху й гидливості, навіть, здається, вигукнув щось лайливе. І долонею обох на землю збив.

І доки Дімон на землю падав, то все гнівався на Семена: «Таке побачення зіпсував! Недаремно в народі кажуть, що третій — зайвий!»

Дімон і Демона купаються

Якось гуляли Дімон і Демона, тримаючись за ручки, по району. Погода була спекотна. Раптом бачать — калюжа велика та прозора.

— Давай скупаємось? — запропонував Дімон.

— Давай! — погодилась Демона.

Підходять вони до води.

— Почекай! — кричить Демона. — У мене ж купальника немає!

— І в мене немає, — дивується Дімон.

Стали на березі й сумно на воду дивляться. Поки Дімон не згадав, що тварини в принципі одяг не носять. Тоді вони з розгону у воду відразу кинулися.

Ох і накупались!

Виходять, а Демона й каже:

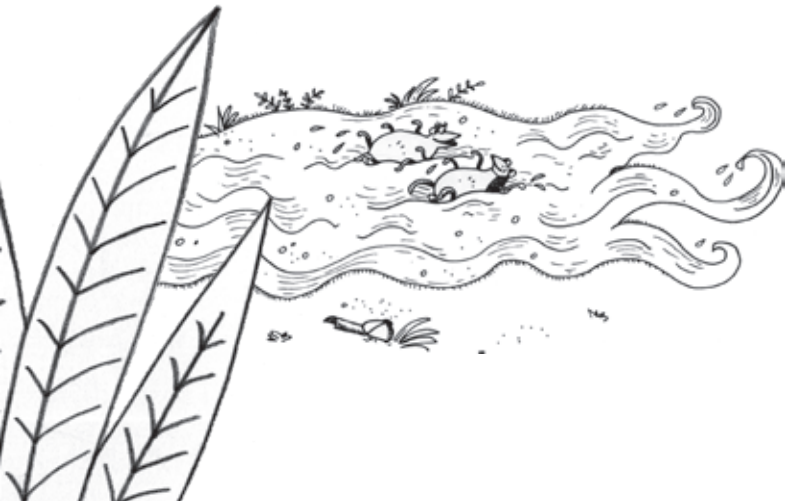
— А рушників у нас теж немає!

Дімон легковажно відмахується:

— У нас їх, як і одягу, ніколи й не було! Це ти від людей нахапалася.

— Точно, — погодилась Демона. — Це я зранку від пляжника одного підчепила.

Взялися за руки знову і далі пішли. Чисті й закохані.

Міцна дружба

Клоп Семен утратив спокій і сон. Усюди йому Демона ввижалася. Це ж треба! Тільки про неї й думає весь час!

— Невже це любов? — запитував Семен сам себе. — Але ж Демона не клоп. Вона ж зовсім іншого виду!

А потім дивиться вночі на зірки та бурчить собі під ніс:

— Причому тут види? Демона красива. От і все, що треба про неї знати. А те, що вона кліщ... Так і Дімон, друг мій, також кліщ.

І тут Семена немов блискавкою вдарило. Дімон — друг! І другові подобається Демона! І Дімонові вона стала подобатись набагато раніше, ніж сподобалась Семенові! До того ж вони обоє кліщі!

Незручно стало Семенові, що він про дівчину друга думав. Неймовірним зусиллям волі він викинув Демону з голови.

А наступного дня дав Дімонові по зубах. Чисто по дружбі. Міцно дав.

Так дружба між Семеном і Дімоном зміцніла!

Учитися, учитися і ще раз учитися

Падав дощ, і Дімон грав на гавайській гітарі пісеньку для Демони, влаштувавшись на внутрішньому боці листка малинового кущика. Під сусіднім листком сиділа Демона й слухала. Їй подобався тихий спів друга.

На іншому кущику під листям ховався від крапель Семен. Йому не подобалися спів і гра Дімона, адже через шум дощу нічого не було чути. Але підібратися ближче Семен не ризикував — можна було захлинутися під однією з крапель.

«Треба буде теж навчитися грати на гітарі», — подумав Семен. Але як тільки закінчився дощ, про все забув і боляче вкусив дівчинку Сашу. Дівчинка закричала й поскаржилася мамі, що її хтось укусив.

А Дімон із Демоною скористалися метушнею й причепилися до ноги мами дівчинки Саші.

— Учися! — крикнув Дімон Семенові.

«І правда, — подумав Семен, — краще навчитися кусати так, щоб людині не було боляче». І також перескочив на ногу мами дівчинки Саші.

Але не боляче вкусити не вийшло.

Мама дівчинки Саші ойкнула і сказала:

— От, паразити! Звідки вас стільки береться?!

І всіх трьох збила з ноги долонею.

Першим на землю гепнувся Семен. За ним Дімон. А потім Демона. Дімон подав руку Демоні й допоміг їй підвестися. Семен відчув себе винуватим.

— Я хотів не боляче вкусити. Та не вийшло. Вибачте.

— Учитися, учитися і ще раз учитися, — повчально відповів Дімон. — Правда, Демоно?

— Який ти розумний! — вигукнула вона.

А Семен пішов тренуватися не боляче кусати на пітбультер'єрові. Бо в собак бійцівських порід шкіра не така ніжна й чутлива, як у мами дівчинки Саші.

Демона йде в кафе

Було й таке. Підходить якось Демона до Дімона й каже:

— Щось мені в кафе хочеться.

А Дімон робить вигляд, що не почув. Бо з цими кафе зазвичай ціла історія. По-перше, до них крокувати й крокувати. По-друге, там постійно прибирають, а по кутах отрута проти комах розкидана. І по-третє, Дімон ще не придумав, що по-третє.

— Якщо ти не йдеш, то я піду сама, — гне свою лінію Демона.

— Як же ти підеш? І з ким?

— А ось зачекаю гарно вбрану дівчину і з нею й піду.

Не встиг Дімон відповісти, як його подружка вже стрибнула на дівчину в яскравому вбранні, від якої ще й пахло чимось запаморочливим.

І справді, того разу Демона потрапила в кафе, потім у якийсь бар і ще в нічний клуб на танці.

Зранку Дімон ставив їй холодні примочки, щоб зняти головний біль.

— Потрібно було на кафе й зупинитися. Але я ж азартна. Ось і пішло-поїхало. Хоча кров у цих шанувальників нічного життя смачна, нічого не скажеш. Не потрібно було тільки її змішувати.

Дімон замінив теплу примочку на голові в Демони на нову — холодну.

— Ох! — вдячно зітхнула Демона й заснула, задоволено всміхаючись.

Дімон і диригент

Дімон абсолютно випадково заліз на ногу диригента симфонічного оркестру і прямо під коліном увівся перекусити. Не знав же він, що лісом ось так просто диригенти можуть ходити!

Тож наївся Дімон і відвалився відпочити. Лежить на лопуху, а в голові музика грає дивовижна. Скрипки, арфи, бубни... І від музики цієї хочеться справи хороші робити, ввічливим бути, книжки читати.

Але й це не все!

Дивиться Дімон навкруги, а трава ніби зеленішою стала! Небо — блакитнішим! І взагалі, краса! Як це він раніше не помічав?

Устав Дімон і насамперед букет квітів нарвав для Демони. Приносить їй і каже:

— Дорога Демоно, дозволь у цей барвистий і сонячний день від щирого серця та всієї душі подарувати тобі цей скромний букет прекрасних польових квітів

і висловити цим усі почуття до тебе, що переповнюють мене!

Демона від несподіванки аж ахнула:

— Ах!

Узяла букет і навіть дозволила поцілувати свою лапку. Але про всяк випадок поцікавилася:

— Ти не захворів, Дімон?

— Не запитуй, о дивовижна, дивовижна Демоно! Мені хочеться співати й літати!

Тут уже подруга Дімона не на жарт за нього злякалась. Де це бачено, щоб кліщі, як хрущі, літали?

Тривало, правда, усе це недовго — до першого репера, на якому Дімон пообідав.

— Йоу, мала! Відірвемося трохи! Готуй біти з бами!

А потім йому трапився звичайний грибок, і Дімон став тим Дімоном, який дуже подобався Демоні.

Так що все, що відбувається, — то на краще.

Дімон і генеральне прибирання

Вирішив Дімон генеральним прибиранням у лісі зайнятися. Пльонув на лапи й рішуче поліз на найвищий лопух — огледітися.

Заліз і бачить, що лісу ні кінця ні краю не видно.

Замислився Дімон. Не прибрати йому таку територію, не під силу. Крім того, думає, усе життя без прибирання жив і ще трохи проживу.

А тут якраз люди-волонтери прийшли сміття в лісі прибирати.

Ось, думає Дімон, якщо чогось сильно захотіти, то воно обов'язково станеться. Навіть без твоєї допомоги.

Так що генеральне прибирання в лісі справді було. А Дімон ще й на товстуна одного вдало заліз, крові його смачної волонтерської напився.

Демона і привид

Прокинулась якомсь Демона вночі. Дивиться, а поруч силует маячить. Людини. Білий.

Пожаліла Демона людину:

— Напевно, не їв давно, бідолаха.

Ось і побілів, як клоп.

— Ох! — зітхнув привид і розтанув у повітрі.

— Ось до чого дієти доводять, — сказала Демона, позіхнула, перевернулась на другий бік і заснула.

Навіть не злякалась анітрохи. Бо не зрозуміла, що розмовляла з привидом!

Семен сумує і слухає блюз

Ідуть якомсь Дімон і Демона по стежині луговій, життю радіють. Бачать, сидить сумний клоп Семен і слухає дивну музику на портативному програвачі.

— Привіт, Семене! Що слухаєш? — весело запитав Дімон.

— Привіт, кліщі. Ось блюз слухаю.

— Що за блюз? — цікавиться Демона.

— Блюз — це коли хорошому клопові погано, — зітхнув Семен.

— Тобі погано? Чому?

Знову важко зітхнув Семен.

— Ось у тебе, Дімонє, є Демона. А у тебе, Демоно, є Дімон. А хто в мене є? Нікого.

— Ні! — вигукнув Дімон. — Семене, у тебе є ми!

— Це ясно. Але хотілося б ще кого-небудь, як кажуть, до пари.

Дімон ляснув себе по лобі.

— Я зрозумів, тобі потрібна Симона!

— Симона? — похвавився Семен. — Де вона? Де її взяти?

Дімон розгублено подивився на Демону та знизав плечима.

— Не знаю. Демона ось сама знайшлася.

І тут із трави почувся жіночий голос:

— Хто мене звав? Хто звав Симону?

І на стежину вийшла Симона. Вона виявилась дуже симпатичною клопичкою. За мірками клопа Семена.

— Вас звати Симона? — здивувався Семен.

— Так. А що тут дивовижного?

— Дивовижно те, що ми тільки про вас подумали й заговорили, як ви одразу з'явилися.

— Ну, — кокетливо сказала Симона, — мріям властиво збуватися. Я, знаєте, теж ось раптом щойно почала мріяти про Гаррі. І ось, будь ласка, ви переді мною.

— Але я не Гаррі, — перелякано пробубонів Семен, а Дімон із Демоною затамували подих перед неминучою катастрофою.

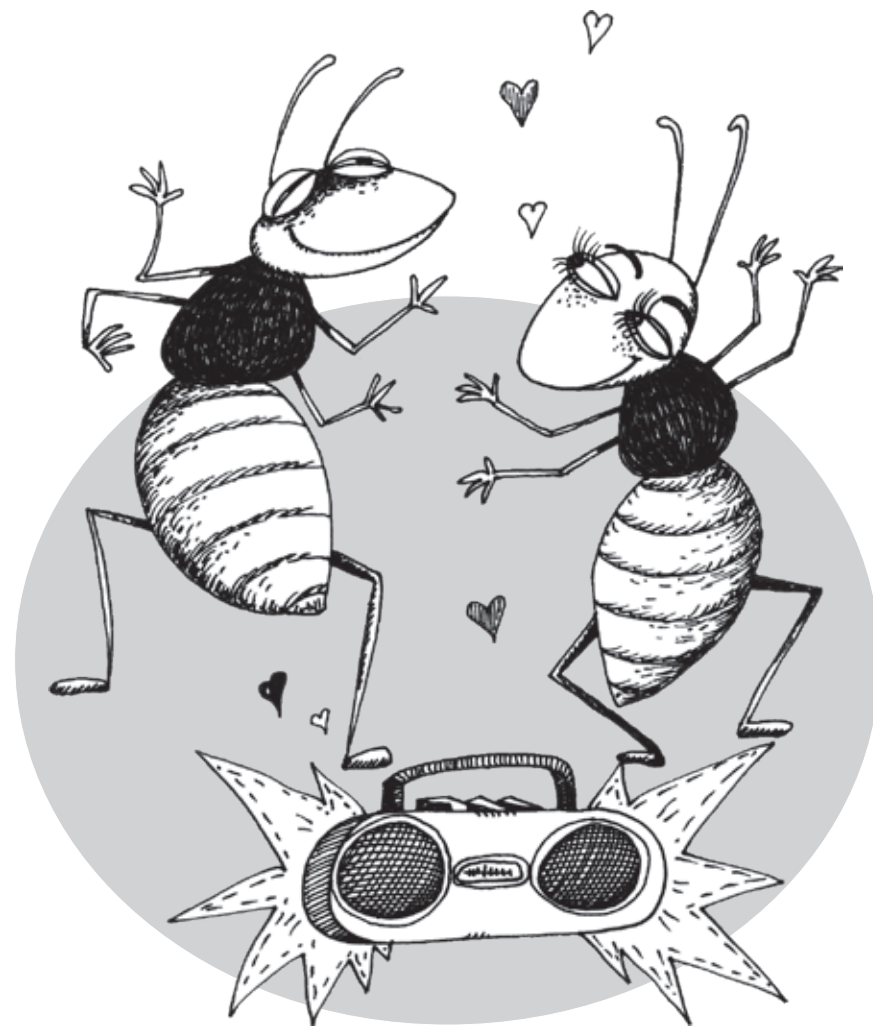
— А хто? — запитала суворо Симона.

— Семен, — відповів Семен.

Симона оглянула Семена з лап до голови.

— Це навіть краще, — з гідністю сказала вона. І всі полегшено видихнули.

Семен узяв у руки програвач і поміняв музику. З блюзу на танцювальні ритми. І всі стали танцювати, тому що в наших історіях — лише хепіенди!

«Динамо» Київ

Одного разу занесло якимось вітром Дімона на стадіон. А там шум такий, що хоч вуха ватою затирай.

Сховався Дімон від шуму в шов футбольного м'яча. Добре так втиснувся, надійно.

Щоправда, виявилось, що саме цей м'яч і був призначений для гри.

Ох і штовхали його! Ох і били!

Як реактивний літав Дімон по полю, втискаючись між нитками.

А на останній хвилині м'яч таки залетів у ворота.

— Гол! — заволав стадіон.

Дімон теж заволав і відвалився від м'яча в зелену, рівно підстрижену траву.

Діставшись після матчу додому, Дімон став хвалитися перед Семеном, що це завдяки йому «Динамо» Київ м'яч забило і що це він політ м'яча скоригував.

Семен шанобливо сопів, не знаючи навіть, як заперечити.

— Я вболіваю за «Динамо» Київ! — закричав Дімон. — Біло-синій — суперсильний!

Він підморгнув Демоні й запитав:

— А ти за кого вболівала?

— За тебе, — сказала вона й усміхнулася.

Дімон і Новий рік

До свята Нового року Дімон байдужий.
А все чому?

Бо ще до першого снігу всі кліщі ховаються під шаром опалого листя й не вилазять звідти до весняного потепління. Так що про святкування Нового року Дімон навіть і не здогадувався. Тому й байдужий. Бідний, бідний Дімон! Такого свята не знає...

Дімон та Івана Купала

А ось свято Івана Купала Дімон любив. Головне, не засидітися на сухій траві або лозині, щоб у купальське вогнище не потрапити.

Краще вже на папороті. Ось де з молодими людьми найпростіше в контакт увійти. Як кажуть, познайомитись, подружитись... Стрибне, бувало, Дімон на юнака або дівчину, і до ранку на них лісом гасає, лісовим повітрям на повні груди дихає аж до запаморочення.

Оце свято! Не те що якийсь там Новий рік незрозумілий.

Дімон і кріт

Сидів одного разу Дімон на подорожнику. Раптом бачить, поряд земля заворушилася і біля подорожника став рости земляний горб! А потім з верхівки цього горба визирнула голова крота.

Дімон із чистої цікавості швидко перебрався з рослини на голову крота й зарився в його шерстку. А кріт — раз — і знову під землю!

Ох і натерпівся страху Дімон! Під землею і дихати важко, і світла білого не видно. Ще й землі повний рот набився.

Коли Дімонові здалося, що кінець його веселого й цікавого життя близький, кріт знову на поверхню виліз.

З останніх сил Дімон відчепився та зістрибнув на землю.

— Ніколи! — говорив він потім Демоні, що відмивала його від бруду. — Ніколи не лізь на цих мерзенних кротів! Якщо не хочеш замість крові землі наїстися.

Демона слухняно кивала й міркувала: «У мене й у думках такої дурості не було. Нащо мені кроти, поки на світі не перевелися школярі та домашні собаки?»

Урешті-решт

Дімон і Демона сиділи на кульбабі й дивилися на захід.

— Слухай, Дімоне, чому мене всі називають по-чоловічому — кліщем? Я ж дівчина, врешті-решт!

Дімон задумливо почухав живіт.

— Так, поміркуймо. Хотіла б ти, щоб тебе назвали кліщиною?

Зірки – небесні кліщі

— Ні. Це якось грубо.
— Добре. Може, самиця кліща?
Демону аж перекрутило.
— Фу! Самиця? Самиця кліща? Нізащо у світі!
— Кліщичкою?
— Боже збав!
— Кліщинею?
— У жодному разі!
— Просто твариною?
— Сам ти тварина!
— Ну а як? — розгубився Дімон, а Демона важко зітхнула.
— Ніяк. Хай буде просто Демона.
— Як скажеш.
Тут зайшло сонце. Повіяло прохолодою. Дімон обійняв Демону, і вони пішли спати.

Молилася ти на ніч, кліщ Демоно?

Коли наставала ніч і всі кліщі йшли спати, Дімон узяв за звичку запитувати Демону суворим голосом:
— Молилася ти на ніч, кліщ Демоно?
А Демона цікавилася у відповідь:
— Про що ж?
— Ну як про що? Про світ, про любов, про здоров'я.
— Молилася, — говорила Демона.
І були світ, любов і здоров'я.

Дімон лежав на спині й дивився на зоряне небо. Листок лопуха під ним погойдувався від невеликих поривів вітру. Поруч лежала Демона.

— Цікаво, скільки зірок на небі? — задумливо вимовив Дімон.

— А кліщів на світі? — запитанням на запитання відповіла Демона.

— І не злічити, — сказав Дімон.

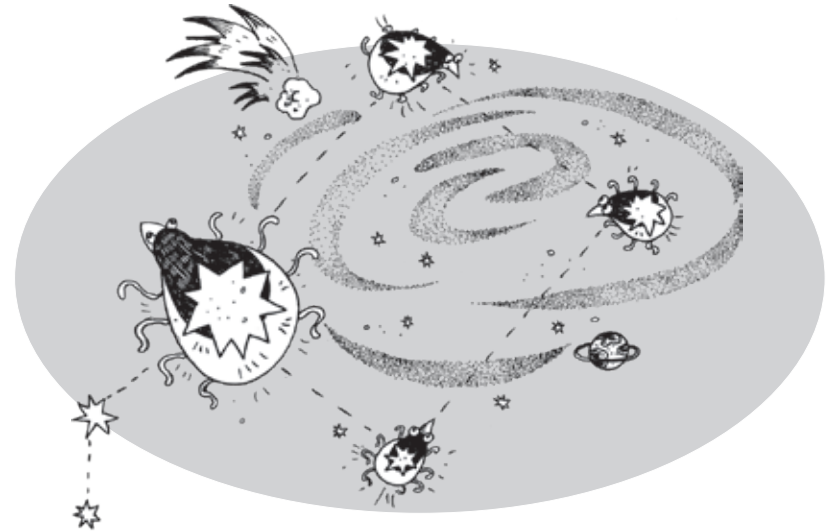
— Ось і з зірками так само, — зітхнула Демона.

Дімон підвівся на лікті — його несподівано осяяло.

— Мені здається, що зірки — це небесні кліщі!

— Це чому? — здивувалася Демона.

— Подивися, як вони міцно тримаються! Геть як ми! Я ось, наприклад, якщо присмокнуся до смачної людини, то сиджу довго. Поки вдосталь не наїмся. І тільки потім відвалююсь.

— Точно! І зірки теж падають! Напевно тому, що вже наїлися!

Дімон від збудження схопився на лапки.

— Правильно! Це ти тонко зауважила, Демоно! А коли вони падають, треба загадувати бажання! Давай, загадуй!

— Так ніхто ж не падає.

— Як це ніхто?

З цими словами Дімон стрибнув з листка вниз. А Демона відразу загадала про світ і любов.

— Встигла? — крикнув Дімон знизу.

— Встигла, — сказала Демона і з задоволеною усмішкою стрибнула вслід за Дімоном.

Саме в цей час із неба впала зірка. Так що Дімон загадав цілих два бажання! А які саме — може, розповімо іншим разом.

Автор висловлює подяку

Євгенові Ковальчуку, Віталієві «Барду» Бардецькому, Катерині Літвіновій та Володимирові Арєнєву — першим читачам першої частини книжки за виправлені помилки.

Ярославу Степаненкові та Євгенії Чуприні. Дякую вам за те, що відразу зацінили Дімона як справжнього героя.

Юлії Лорд за перше професійне прочитання другої частини книжки та деякі правки, а також Тані Стус — за любов до Дімона з першого погляду.

Друзі! І всі, хто прочитав цю книжку до кінця, вважайте себе прищепленими від укусів Дімона. Але тільки його! Якщо вас, не дай Боже, укусять інші шкідливі тварини чи комахи, — мерщій біжіть до лікаря.

Ваші Дімон і Юрій Нікітінський

Зміст

I. ПРИГОДИ ДІМОНА

Дімон	6
Явлення батька Дімонові	8
Сидів тиждень	9
Отруєний добром	10
Той, що потрапив під краплю	12
Коли тебе не люблять	13
Зомбі-муха	15
Коли Дімон не знає	16
Із захватом	17
Як помру...	18
Собачки й собаки	19
Коли діточки заснуть	21
Дімон подавився	23
Зірватися з місця	23
Ось і вся любов	25
Дід, Дімон та зайці	27
Білий та солодкий	29
Усе добре	30

II. ДІМОН І ДЕМОНА

Ми з тобою однієї крові!	
Напилися...	32
На таксі	34
Багато знатимеш	35
Третій зайвий	36
Дімон і Демона купаються	38
Міцна дружба	39
Учитися, учитися і ще раз учитися	40
Демона йде в кафе	41
Дімон і диригент	42
Дімон і генеральне прибирання	44
Демона і привид	45
Семен сумує і слухає блюз	45
«Адинамо» Київ	48
Дімон і Новий рік	49
Дімон та Івана Купала	50
Дімон і кріт	50
Урешті-решт	51
Молилася ти на ніч, кліщ Демоно?	52
Зірки – небесні кліщі	53

Літературно-художнє видання

Юрій Нікітінський МІЦНА ДРУЖБА ДІМОНА

Для дошкільного та молодшого шкільного віку

Ілюстрації *Марини Шутурми*
Керівниця видавничих проєктів
«ВагаВookа» *Тетяна Стус*
Провідна редакторка видавничих
проєктів «ВагаВookа» *Юлія Підмогильна*
Макет, верстка *Ігоря Шутурми*
Технічне редагування *Олени Румянцевої*

R987013У. Підписано до друку ??.02.2020.
Формат 60х90/16. Папір офсетний.
Гарнітура Open Sans. Друк офсетний.
Ум. друк. арк 4,0.

ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кибальчича, 27, к. 135, Харків, 61071.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5215 від 22.09.2016.

Для листів: вул. Космічна, 21а, Харків, 61145;
e-mail: office@ranok.com.ua
Тел./факс: (057) 719-58-67.

З питань реалізації звертатися:
Харків, тел.: (057) 727-70-77;
e-mail: deti@ranok.com.ua

ДАВАЙ КНИГОДРУЗЯЧИТИСЯ!

Аня Хромова.

Космічні агенти проти Сирного Монстра

Йотан Йотог — космічний агент, який вчиться у звичайнісінькій школі. Зі своєю надійною командою він вестиме героїчну боротьбу за земні запаси кетчупу, розгадуватиме загадки та братиме участь у боях і спецопераціях. У книжці повно космічних секретів, тому перш ніж читати її, урочисто поклянись іменем планети Земля й галактичних прибульців ніколи нікому нічого не розповідати.

Наталія Бонь.

НЛО за селом

НЛО зазвичай приземляється вночі, щоб ніхто не бачив. Проте якщо НЛО вирішило здійснити посадку за селом Біленьким, таємниця навряд чи залишиться таємницею. Іншопланетні прибульці — жахливий і жорстокий Скрежило та його помічник професор Меджило — надумали завоювати Землю. Але в нашій планеті є відважні захисники. Головне — щоб вони об'єдналися та склали дієвий план відсічі.

ДАВАЙ КНИГОДРУЗЯЧИТИСЯ!

Галина Ткачук.

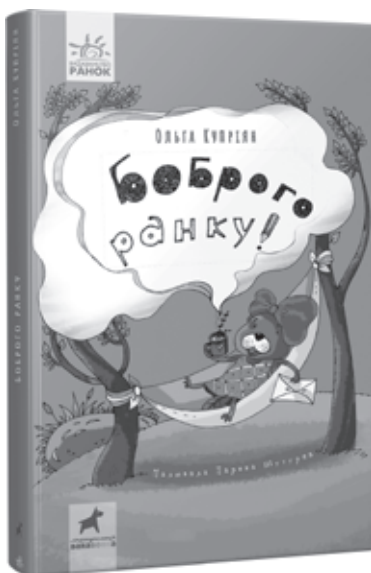
Білка Квасоля та Опівнічний Пожирака

У стародавньому Києві на Подолі жила собі дівчинка на ім'я Квасоля. Була вона білкулакою, бо перекидалася на білку. Якось у місті з'явився таємничий невловимий злодій — Опівнічний Пожирака. Квасолин тато — відьмак Буряк, вирішив знайти спосіб, щоб відлякати ненажеру. Небезпечними й химерними околицями Києва вирушає Квасоля на пошуки інгредієнтів для чарівного зілля Буряка.

Ольга Купріян.

Боброго ранку!

«Часом бути старшою сестричкою так виснажливо! Ще й мама з татом постійно зайняті, а на мене в них немає часу... — міркує собі бобричка Мартуся. — От би поїхати кудись далеко, щоб УСІ ЗНАЛИ!» Проте коли бобричка вступає до ліцею, виявляється, що молодші братик і сестрички не такі й докучливі, а за мамою й татом дуже скупаєш...

ДАВАЙ КНИГОДРУЗЯЧИТИСЯ!

Сергій Лоскот.

Чубзики

На мальовничому хуторі Трівка-Дми живе чубзик Пензлик. Тут мешкають його одноплеменники, а ще старий чарівник Ніхто — прапрадідусь Пензлика. Проте ідилічне життя чубзикової громади закінчується, адже після столітньої сплячки прокидається Біла Королева. Її мета — повернути могутність і поневолити не тільки чубзиків, а всіх мешканців Ста одного королівства.

Олександра Орлова.

Нечуй Невмирущий

Літування в селі в бабусі не може бути сповнене пригод? Ще й як може, якщо твоя Ба дотепна, а прибудний кіт, що вирішив у неї залишитися, має дев'ять життів і весь час потрапляє в халепи. Це історія про одне літо Остапа, про дружбу, довіру та примирення, про витівки й вигадки, про вечірні посиденьки біля вогнища та читання чарівних книжок, але найбільше — про кота, гідного стати героєм дитячого записника, а можливо, і справжньої газети.

СЕРІЯ «ПРИГОДИ»

Місце для комашиної творчості

Сергій Лоскот.

Таємне завдання капітана Кепа

Бувалий у бувальцях, суворий морський капітан Кеп отримує таємничого листа із завданням врятувати мешканців країни Щастя. У них викрали рубінове серце — запоруку їхнього безхмарного життя. Героїчний самітник приймає виклик. Хоча спокійне життя йому більше до смаку, все ж доводиться розплутувати клубок таємниць і загадок, а заодно розкрити секрет власного щастя.

Сергій Лоскот.

Капітан Кеп і курячі пірати

У новій повісті Сергія Лоскота безстрашний капітан Кеп і його смілива, проте прагматична Галінка опиняються на безлюдному острові. Щось змушує Кепа залишитись на острові й чекати новин. А в цей час на його пошуки вирушають пірати на чолі з Однооким Чікеном — найжорстокішим капітаном і ватажком курячої команди зарізяк-відчайдухів. Мета Чікена — знищити Кепа.

